

Upphör vi att existera när vi dör?

[Spara som PDF](#)

En del kristna förkunnare predikar att **alla** människor upphör att existera då de dör, alltså både ande, själ och kropp, och att detta även skulle gälla kristna! En del som för fram denna lära gör detta helt uppenbart för att komma förbi Bibelns undervisning om evigt straff. Och när sådana förkunnare sedan skall förklara vad som händer vid den yttersta domen, då menar de att alla människor vid det tillfället återkommer till existens igen, somliga för att bli dömda till evig icke-existens, andra till evigt liv.

Som du kanske förstår är detta teologisk akrobatik på låg nivå, för det här rimmar inte alls med Bibelns undervisning. Egentligen räcker det att ställa sig denna fråga: Om nu alla människor skulle upphöra att existera vid döden, vilka predikade då Jesus för i dödsriket?

1 Petr 3:19-20: "I Anden gick han [Jesus] bort och utropade ett budskap för andarna i fängelset, för dem som den gången var olydiga när Gud tålligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes."

1 Petr 4:6: "Ty avsikten med att evangeliet predikades också för dem som nu är döda, var att de visserligen skulle dömas kroppsligen som döms, men leva andligen, liksom Gud lever."

Sedan måste man också tänka lite logiskt i detta:

Om nu människan upphör att existera efter döden, varför skall då de som inte blir frälsta återföras till full existens för att endast få veta att de inte längre skall få existera? Varför behöver en icke-existerande individ meddelas att hon inte skall få existera? Behöver man som icke-existerande få veta det? Kan man som icke-existerande ta med sig detta budskap om sin dom in i icke-existensen? Behöver man ens bry sig om man inte existerar???

Vi kan även tänka på bibelord som det där Jesus berättar om Lazarus i Paradiset och den rike mannen i Dödsriket (Luk 16:19-31), eller att Jesus sa till rövaren på korset "Idag skall du vara med mig i paradiset" (Luk 23:43), eller att Jesus sa till sadduceerna (som inte trodde på en uppståndelse) att "Han [Gud] är inte en Gud för döda utan för levande, ty för honom lever alla" (Luk 20:38). Och var det en befängd tanke den **skriftlärd** Paulus hade när han såg döden som en vinst och önskade få bryta upp från jordelivet för att få vara med Kristus (Fil 1:21-23)? Man får – likt gnostikerna – dra till med ganska långsökta allegoriska tolkningar för att runda sådana här bibelord!

Nu menar de som förkunnar denna icke-existens att kristenheten tidigt fick denna tro på att själen/anden* är evig från gnostiker och grekisk filosofi. Men då är det intressant att se vad en sådan erkänd apologet (trons försvarare) som Irenaeus skrev om just detta i sin bok *Adversus Hæreses* (på svenska *Mot Heresierna*) eftersom han i denna bok **riktar udden främst mot just gnostikerna och grekisk filosofi**. Irenaeus var en av de så kallade apostoliska fäderna och levde troligen mellan åren 130-200. Hans lärofader var Polykarpus, som var församlingsföreståndare i den grekiska staden Smyrna. Denne Polykarpus hade umgåtts med aposteln Johannes och andra som själva hade sett och levt med Jesus. Irenaeus är därför ett trovärdigt vittne när det gäller den ursprungliga kristna tron, han hänvisar dessutom flitigt till olika bibeltexter. Irenaeus är i nämnda bok (i avsnitt II.34.2 och II.34.4 samt V.7.1, se nedan) mycket tydlig med att själen/anden är skapad av Gud för att leva i evighet och att den aldrig upplöses eller dör! Han gick därför **emot** samtida gnostiker och andra villolärare som menade att själen/anden upphör att existera när en människa dör. Irenaeus stod alltså för en klassisk kristen tro, och som han själv menade var den tro som var den gängse och spridda vid hans tid.

II.34.2: "Nu säger några att själarna, som nyss blev till, inte kan bestå i långa tider utan antingen måste vara ofödda för att vara odödliga, eller om de kom till vid födseln måste dö tillsammans med kroppen. De framhåller att endast Gud är utan början och slut och förblir alltid densamme, han som är allas herre. Men alla som kommer från honom är skapade och blir till, de får sin början i födelsen och står därför under honom som skapade dem eftersom de inte är ofödda. Men de **förblir** och sträcker sig ut över långa tider genom Guds skaparens vilja, så att han först skänker dem att bli till och sedan **förbli**."

II.34.4: "När Gud ger både liv och fortvaro kan han ge **fortvaro åt själarna** som en gång inte fanns till, när Gud ville att de båda skulle finnas till och **förbliva.**"

V.7.1: "Livsanden är okroppslig. Man kan inte säga att den är dödlig, eftersom den är en livsande, och därför säger David: '*Och min själ skall leva för honom*' **eftersom den är odödlig till sin natur.** Inte heller anden kan sägas vara en dödlig kropp. Vad kan man säga annat om den dödliga kroppen än att det är en gestalt som är köttet och som ordet säger att Gud skall göra levande? **Det är den som dör och upplöses men inte själen eller anden.** Att dö är att lägga av förmågan till liv och bli utan andning, utan liv och orörlig och lösas upp i det som kroppen har fått sin tillvaro av. **Det händer inte med själen,** ty den är en livsande, inte heller med anden, ty den är enkel och osammansatt och kan inte upplösas och är själva livet för dem som har del i den. **Det är alltså kroppen som döden drabbar,** och när själen lämnat den ligger den utan andning, livlös och upplöses stilla i den jord som den har kommit ur. **Den är alltså dödlig** [kroppen]."

Mot Heresierna, Irenaeus

Som du förstår är läran om en själens icke-existens knepig, och det är helt klart så att den inte fanns hos de första och tidiga kristna, den är en senare konstruktion.

/Lennart

* Bibeln gör ingen tydlig åtskillnad mellan ande och själ och ger oss inte heller någon detaljerad beskrivning av dessa två.

[Läs andra artiklar i Lennarts blogg](#)